

מקדש במשכון – שיעור כללי – דף מקורות

מנה אין כאן משכון אין כאן. משמע לי דהכי פירושא כיון שהוא אינו מקדשה בגופו של משכון אף על פי שאמר לה קני אותו לשעבוד מנה וקנתה, אין כאן משכון כלומר שאינו קונה בה דהויא ליה כהלואה דליתא בעין הואיל ומנה אין כאן לפיכך אינה מקודשת וחוזר ונוטל משכנו ממנה, וכן באמתא שאין עבד כנעני נקנה במלוה כדאיתא לקמן במכילתין (מ"ז א') ושיון במכר שזה קנאו ואי מלוה להוצאה נתנה במה קנאו, ואע"ג דהא מלתא לאו כמלוה דבידה הוא, מ"מ משמע באומר לאשה הריני חייב לך מנה בקנין והתקדשי לי בו שאינה מקודשת, וכן במכר לא קנה, דשעבוד ברשות לזה הוא, והיינו טעמא דמלוה אבל אומר לחבירו הריני חייב לך מנה כלומר מחייב אני עצמי לך במנה וקנה כלי למשכון עליהם מכיון שמשך קנה כליו לשעבודו, והרב אב"ד ז"ל כתב משכון אין כאן דלא קניא ליה במשכון במידי דמאי יהבא ליה דקניא ליה משכון, וצ"ע:

ובמשכון דאחרים דמקודשת כדרכי יצחק משמע לי מסוגיא דפסחים (ל"ב') דמשכון דתפיס ליה מלוה ברשותו אם לא פרעו בזמנו והוחלט המשכון בב"ד למפרע הוא גובה, ואי זבין מלוה או אקדיש משעת הרהנה שפיר זבין ושפיר אקדיש, ואי זבין לזה או אקדיש לאו כלום הוא וכולה מדרב יצחק כדאיתא התם, ובכה"ג הוא דאמרינן הכא דמקודשת כגון שהוחלט המשכון אחר כן, אבל פדאו לזה כי היכי דאי זבין ואקדיש מלוה איגלאי השתא דלאו כלום עבד ואי זבין לזה ואקדיש הרי הוא מקודש ומכור, אף לענין קדושין י"ל שאינה מקודשת, ואעפ"י שיש בו

- קידושין ח ע"א – ח"ב: 'אמר לה התקדשי לי במנה...'; 'רש", שם ד"ה 'מנה אין כאן', 'במשכון דאחרים'; תוס', שם ד"ה 'מנה אין כאן', 'משכון דאחרים'; רא"ש, שם, פרק ראשון סעיף י' – כולו; רמב"ן שם, ד"ה 'מנה אין כאן', 'ובמשכון דאחרים'; רשב"א שם, ד"ה 'מנה אין כאן', 'התם במשכון'; ריטב"א שם, ד"ה 'איתיבא'; רבנו ניסים, ד ע"ב בדפי הרי"ף, ד"ה 'מנה אין כאן'
- תוס', קידושין מז ע"ב, ד"ה 'לעולם'.
- תוס', כתובות קב ע"א, ד"ה 'אליבא'.
- מלחמות ה', בבא קמא יח ע"א בדפי הרי"ף [מובא להלן].
- קונטרסי שיעורים, שיעור יב' מנה אין כאן משכון אין כאן, ד"ה 'והרמב"ן' [מובא להלן].
- אבני מילואים אה"ע, כט סעיף י' [מובא להלן].
- חידושי ר' שמעון שקופ, קידושין, סימן יז' [מובא להלן].
- חידושי הר"ן בבא מציעא ד ע"א [מובא להלן].

מקורות מלאים

רמב"ן קידושין ח ע"ב, ד"ה 'מנה אין כאן', 'ובמשכון דאחרים'

אינה מקודשת, וכמו שכתבתי למעלה (ה, א, ד"ה שכן) גבי מה לכסף שכן פודין בו הקדשות ומעשרות:

התם במשכון דאחרים וכדר' יצחק. ומדקתני סתם קדשה במשכון, משמע דאפי' משכנו בשעת הלואתו מקדש בו, וכבר כתבתי בארוכה בגטין פרק השולח (לז, א) בס"ד, ואע"ג דגופו אינו קנוי לו ממש, ואי אקדיש מלוה או זבין מלוה לא עבד כלום, מ"מ לענין קדושין כיון שיש לו בו מקצת קנין מעכשיו לענין שביעית (גיטין שם) ולענין שאינו נעשה מטלטלין אצל בניו (ב"מ קטו, א), הוה ליה כדידיה לענין קדושין ומתקדשת בו, ולא גרע מהמקדש במלוה שיש לו על אחרים דמן הדין מקודשת, אלא משום דלא סמכא דעתא דלמא מחיל לה, כדשמואל בפ"ב (מח, א) דכל שיש לו שעבוד על הלוה והוציאו מידו ונתנו לה הרי זו מקודשת כאלו הוציאו ממון ממש מידו ונתנו לה, והלכך מלוה שיש עליה משכון כיון דאית ליה בגויה קצת קנין ואינו יכול למחול אחר שנתנו לה וסמכה דעתה מקודשת, אבל במשכון ידידיה כיון דבגופיה לא מקדש לה אינה מקודשת, דהא לא נפיק מיניה כלום, דהא שעבודא אכתי גבי ידידיה הוא, הלכך אינה מקודשת, וכ"כ הרמב"ן נר"ו. והא דאמרין במשכון דאחרים, לאו למעוטי משכון ידידיה ומשכון ידידה, אלא למעוטי משכון ידידיה בלחוד, אבל משכון ידידה מקודשת מדר' יוסי בר יהודה, דהיא גופה משכון הוא ומקודשת וכדאיתא לקמן בפרקין (יט, א):

ריטב"א, קידושין ח ע"ב

מקצת קנין מעכשיו מדרב יצחק, נפקא מינה לענין שביעית ולענין שאינו נעשה מטלטלין אצל בניו, אבל קדושין כמכירה הם בגופו של משכון הוא צריך לקדש, וכשפדאו, מלוה הוא, זהו הנראה לפי דין המשכון. ומיהו מדאשכחן לקמן בפ"ב (מ"ח א') במקדש בשטר חוב דמן התורה [נ"א - הדין] מקודשת היא בין במלוה בשטר בין במלוה על פה אלא משום דלא סמכה דעתה ממחילה כדשמואל, ש"מ דכל שקונה שעבוד על הלוה מקודשת דהא התם לית ליה למלוה עליה דלוה אלא שעבוד גרידא ולא מצי לזבוני בנכסים דיליה כלום ואפילו הכי מקודשת מן הדין, והלכך מלוה שיש עליה משכון כיון שקונה מקצת קנין ואינו יכול למחול ללוה לאחר מכירה אשה מתקדשת בו, וכן נראה לדעת הראשונים. מ"מ דוקא במלוה דאחרים דהא נפיק שעבודא מינה דמקדש לידה דמתקדשת אבל שעבוד ידידיה כגון חייב אני לך מנה בשטר או בקנין אין אשה מתקדשת בכך דומיא דמלוה, דהכא לא מטי לידה כלום והכא לא נפיק מיניה כלום דשעבודא ברשות לוח הוא וכולי ממונא גביה וכיון דאגיד ביה לאו קדושין נינהו כדפרישית כך נראה לי:

רשב"א קידושין ח ע"ב

מנה אין כאן משכון אין כאן. כלומר מנה שהוא מקדשה בו אינו כאן, ומשכון שהניח לשעבוד על המנה אינו שוה כאן כלום, שלא נתן לה גופו של משכון לקדושין אלא לשעבוד המנה, ובמה תתקדש. ואפילו אמר לה הריני חייב לך מנה בקנין והתקדשי לי בו אינה מקודשת, שאין כאן מנה אלא מלוה ולא קנה, ואפילו כתב לה שטר עליו

והא דנקט במלוה על המשכון דאחרים, אע"ג דהוא הדין דמתקדשת במלוה דאחרים בלא משכון כדאיתא לקמן (שם), משום דבמלוה שאין עליה משכון פליגי תנאי ובמלוה על המשכון מודו כולי עלמא דהא מצי מקני ולא מצי מחיל, נקט הכי, והא דרבי יצחק איתא בין במשכנו בשעת הלואתו בין במשכנו שלא בשעת הלואתו, ואע"ג דקרא מיירי במשכנו שלא בשעת הלואתו כל שכן אידך שמשכנו לו מדעתו, וכבר פירשנו אותה בפרק השוכר את האומנין (ב"מ פ"ב א'):

מלחמות ה' לרמב"ן. בבא קמא יח ע"א בדפי הרי"ף

ועוד אמרו המקדש במלוה אינה מקודשת וכן במקח וממכר אלמא כדבר שלא בא לעולם דמיא לענין הקדש נמי דבר שלא בא לעולם הוא.

קונטרסי שיעורים, שיעור יב' מנה אין כאן משכון אין כאן, ד"ה 'והרמב"ן'

[זהירות, סביר שיהיו טעויות רבות בנוסח עקב העתקה באיכות ירודה]

והרמב"ן בסוגיין סובר כרשב"א בפירוש גמרא דידן וגם ביאר טעם הדבר שא"א לקדש או לקנות על ידי התחייבות המנה מפני שזה דומה למלוה וז"ל הרמב"ן מנה אין כאן משכון אין כאן משמע לי דהכי פירושא כיון שהוא אינו מקדשה בגופו של משכון אף על פי שאמר לה קני אותו לשעבוד מנה וקנתה אין כאן משכון כלומר שאינו קונה בה דהוי' ליה כהלואה דליתא בעין הואיל ומנה אין כאן לפיכך אינה מקודשת וחוזר ונטל משכנו ממנה וכן באמת שאין עבד כנעני נקנה במלוה כדאיתא לקמן במכילתין ושזין במכר שזה קנאו ואי מלוה להוצאה ניתנה במה קנאו ואע"ג

איתיביה רבא לרב נחמן קדשה במשכון מקודשת. ופרקינן התם במשכון דאחרים וכדרכי יצחק דאמר רבי יצחק מנין לבעל חוב שקונה משכון. פי' לענין שאינו נעשה מטלטלין אצל בניו ואין שביעית משמטתו, והוא הדין דלא סגי ללוה במחילת החוב עד שיחזיר לו משכנו כדאיתא לקמן בפירקין (עי' לק' ט"ז א' י"ט א' בדברי רבינו), וכיון דאית ליה למלוה קנין וזכות במשכון זה מקדש בו את האשה, ולא מבעיא לאחר שהחליטוהו לו בית דין בפרעון חובו או שהרהיבו אצלו ולא פדאו דהא פשיטא דדידיה הוא, אלא אפילו קודם לכן, דאע"ג דקיימא לן בפרק כל שעה (פסחים ל' ב') כרבא דאמר מכאן ולהבא הוא גובה ואי אקדיש מלוה או זבין לא עביד כלום ואפילו החליטוהו לו בית דין לזמנו, שאני הכא במשכון דאית ליה קנין בגויה מדרכי יצחק ובדידיה אי זבין מלוה או אקדיש דבריו קיימין למפרע כשיחליטוהו לו בית דין, הלכך באשה מקודשת מעתה ואפילו פדאו לזה בזמנו, דשאני קדושין מזביני והקדש, דכל היכא דבשעת קדושין איכא הנאת פרוטה וסמכה דעתה עליה מיקדשא ביה, תדע דהא לקמן (מ"ז ב') אמרינן דלכולי עלמא אית להו מתקדשת במלוה דאחרים אלא דפליגי במלוה דאחרים אם יש לה הקנאה במלוה על פה אי נמי אי סמכא דעתה או חיישא למחילה מדשמואל, וכיון שכן הכא במלוה על המשכון שיש לה הקנאה ואין המלוה יכול למחול ללוה אחר שמכרו או נתנו, לכולי עלמא סמכא דעתה ומיקדשא ביה, ואע"ג דבמלוה דידה אינה מתקדשת, שאני התם דדעתה אזוזי וליתנהו בעולם כדפירשתי לעיל, אבל במלוה דאחרים ודאי דעתה אהיה הנאה ולא אזוזי, וכל שכן כשיש עליה משכון דדעתה אזכיה שזוכה במשכון וכיון דאית ליה ביה קנין מדרכי יצחק זכיא ביה ומיקדשא ביה:

נביא דבריו לקמן הקשה באמת על הרמב"ן משטיה דאחרים וז"ל המאירן בסוגיין ולא סוף דבר באשה שכל שהבעל משייר בו זכות לעצמו אינה בוטחת בו אלא אף בשאר מכירות כן כמו שיתבאר בסמוך בענין ההיא אמחא וכו' עכ"ל ולפי זה דהטעם משום שאינה בוטחת לא שייך זה במלוה דאחרים וגם במקח נאמר טעם זה שאין המוכר בוטח וצ"ע.

חידושי הר"ן בבא מציעא ד ע"א

ולענין מי שמודה במקצת הלואה ורוצה ליתן משכון למלוה באותו מקצת אי מיקרי הילך או לא, הרב בעל העיטור ז"ל כתב דכהילך דמי אבל הר"ר יוסף הלוי ז"ל כתב דבכה"ג לא מיקרי הילך והביא ראיה מדאמר ר' פ"ק דקדושין (ח' א') אמר רבא אמר ר"נ התקדשי לי במנה והניח לה משכון עליהם אינה מקודשת מנה אין כאן משכון אין כאן ואמרינן נמי התם בני ר' חייא זבון ההיא אמתא בפריטי אותיבו נסכא עילוה אתו לקמי' דר"א א"ל פריטי אין כאן נסכא אין כאן, אף כאן מנה אין כאן משכון אין כאן. ואחרים דוחין ראיה זו ואמרו שאין הנדון דומה לראיה דהתם דלא נתחייב במנה אף המשכון אינו כלום דכיון דאין כאן חיוב מנה במה יהא נתפס משכון זה אבל כאן שכבר נתחייב לו והניח משכון עליו משכון יש כאן וקני לי, ולפי דעתי יפה אמר הר"ר יוסף הלוי ז"ל ואלו שדחו ראיתו לא ירדו לסוף דעתו דכיון דקי"ל דמלוה אינה קונה כדאמר ר' ב' האיש מקדש (מ"ז א') ושין במכר שזה קנאו ואי מלוה להוצאה ניתנה במה קנאו נמצא שמשכון זה אינו נקנה באותה מלוה דכי אמר ר' דב"ח קונה משכון ה"מ או במשכנו בשעת הלואתו משום דקנו לי מעותיו וכדמוכחא ההיא

דהא מילתא לא במלוה דבידה הוא מ"מ משמע באומר לאשה הריני חייב לך מנה בקנין והתקדשי לי בו שאלנה מקודשת וכן במכר לא קנה דשעבוד ברשות לוח הוא והיינו טעמא דמלוה אבל אומר לחבירו הריני חייב לך מנה כלומר מחייב אני עצמי לך במנה וקני לי' כלי למשכון עליהם מכיון שמשך קנה כליו לשעבו' והרב ז"ל כתב משכון אין כאן דלא קני' ליה במשכון במידי דמאי יהבת ליה דקני' ליה משכון וצ"ע עכ"ל ונראה ביאור דבריו שדימה התחייבות מנה למלוה משום דשעבוד ברשות לוח והיינו טעמא דמלוה אע"ג דשאני מלוה שלא הגיע לידה שום דבר חדש וכמוש"כ התום' לקמן דף מז ע"ב דמהאי טעמא מקודשת במלוה דאחרים אע"ג דגם שם לא הגיע לידה דבר חדש מכל מקום הזכות שמגיע לה הוא דבר חדש עיי"ש בתוס' ד"ה לעולם ולפי זה הרי גם בהתחייבות מגיע לה דבר חדש שלא היה בידה קודם וצ"ל דרמב"ן מפרנס טעמא דאינה מקודשת במלוה לא משום דבר חדש רק דאין כאן בעצם שום כסף דקי"ל"ן בעל חוב מכאן ולהבא הוא גובה ולא ניתוסף לה שום דבר על ידי שנפטרה מהחוב וכיון שכן הכי נמי לא נחסר להמתחייב שום דבר על ידי שנתחייב במנה וזהו שכתב הרמב"ן דשעבוד ברשות לוח כוונתו בזה דגם אחר שנשתעבד הלוח להמלוה כל הנכסים עדיין ברשות לוח הם ואין כאן שום כסף בעולם והא דמהני שטר חוב של אחרים יתרץ הרמב"ן דכיון שיצא השעבוד מרשות לוח לרשות אחר על ידי זה גופא ניתן שם ותורת כסף עליו ועל ידי ההוצאה והמקח הזה מרשות לרשות נעשה ונחשב לכסף ככל כסף היוצא בהוצאה ובמקח ובזה אין נפקא מינה אי הוי דבר בעין או שיעבוד משא"כ כשאינו יוצא בהוצאה רק בתורת שעבוד והלואה אין לשעבוד דין כסף וכנ"ל והר"ן בסוגיין

אינה קונה במה קנאו מלוה, שמא תאמר אע"פ שמלוה אינה קונה לו קנאו במשיכה שכשם שאלו הקנהו מלוה ללוה לגמרי נקנה במשיכה כך כשהקנהו לו בתורת משכון משיכה קונה לו, זו הוא שלמד הר"ר יהוסף הלוי ז"ל למה היא דקדושין שאין המטלטלים נקנין במשיכה למשכון בעלמא כיון שאין כח במעות הראשונות לקנות הילכך משכון לאו הילך הוא.

דאמרי' בפ' השולח (ל"ז א') גבי מלוה על המשכון דאינו משמט משום דקני לי' כדר' יצחק, דאלמא דב"ח קונה משכון אפי' משכנו בשעת הלואתו, וטעמא דמלתא מפני שמעותיו קונות לו משכון, וא"נ במשכנו שלא בשעת הלואתו קני לי' משום דבגוביינא דבי דינא אתאי לידי' וגזירת הכתוב הוא דקני לי' כדר' יצחק דהרי הוא כאלו הגבוהו לו ב"ד, ומש"ה אמרי' בפ' המקבל (קט"ו א') דאם מת אינו נעשה מטלטלים אצל בניו, אבל כשנתן לוה למלוה משכון שלא בשעת הלואתו כיון שמלוה

[illegible]

דשפת המה"ר דק"ר שהמה שחקש בהן אינו נשן אלא אינו נב' וברצונו הוא לא מוצי' במקום כסף לקנות בו

קרקרק! מי אשה ורעוועט עס נישט אבי אהאל ראווי נבעל עלי ומעמאר
רוב לוקן קרקק לא הי ספס הרלו לוקן פון ראווי ציה:

דעם הי"ד יוסף הא' הוצא במחן יוסף רפיץ דמיטע זי' ולען, מ'דע במקום ווא' לין משכון למג' נאמון מקום אים

הוא לא חשב על דבר אחר, לא על חתונה, לא על חתול, לא על כלום. הוא חשב רק על זה: על זה שהוא חתן.

[illegible]

הזהר לרוב נקמה בלתי חלילה דברי אלמליך נענה קונה תשכון רמי חילי
התשכון נעשם הלוא תשוב דרתי לי תשמו כדומה כבא דלמליך

השאלה בעצמה מסתובבת סביב השאלה: "האם יש צורך להגדיר מחדש את המושגים של 'מחשבה' ו'הבנה'?"

הוא אומר: "אם לא תעשה כן, אלא תעשה כפי דעתך, תהיה חסר אמונה".

[illegible][illegible]

קוראין שוין התעלעלן נקין נחש' למשון בעלמא כוין שוין נח
הרשעות למס' חלד חסון לאו חלד חס' ער' ורש'

ה'רל ויפף הלי ג'כ נר'ן פ שטעטע האייזש ע'ס וממ'ס כוזה
גם, מ'צ ממ'ר ובני ל'ז ס'ים י'א צמח'ים :

ישירות הראשונה אין כאן משבין אין כאן משום דמיון אולם יכול לשערב בפניו אלא"ה במחיצה נוסף ממלה ובין דומ

א נחמיה' בלם אלס שטער חשבון קען לו ווא ארטי שטער
חשבון בלא חיו וועט מיט גולד פרייטס דרייבאנדע זיין

ליוון מכיון וכל הנהא דלעא לזא לזא ערב :

[illegible][illegible]

כמה זמנים וזה היה מן העבר וההווה וזה
 פתח מרוב מי פתח עולם (דף מ"ח):

[illegible]

מלכות ראוהי שנתם הרשעה במצותה פ' סוף נ' דמסורה הערה
למלך מה דמלך נשחט וקסא מלך נשחט נשחט נשחט.

הענין הזה נמצא גם כן בפרשנות שטעם ופסוק מחברת חזקוני על פסוק

שאלה ומה פס ויל' ואל' פ' חסדו אל' נמצאין פן הערב חסדו

דאלמא דאין הערב משתעבד בראי' ללוא לא הי' דכל דהלוא מהחייב
אין נפרעין מן הערב תחלה אבל זה הרי חייב עלתו במה בלל הי'
השאל חייב פכיל. ומש"ה ס"ל נתי' להרשב"א דביתונה משתעבד
למשכון אע"ג דליכא לוא. ונחמ' מ' ס' קכ"ט הקשה הב"ח על הרשב"א
דהיכא נתיחייב הערב במקום דהלוא
פטור ע"ס וגם בש"ך שם כתב
דמוכח כן מש"ס פ' יש בכיר (דף
מ"ח) ע"ס גם בע"ז שם הקשה מפרק
יש בכור ע"ס: והרי לפנינו דעת הרמב"ן והרשב"א בשעבוד משכון
דמהני אע"ג דליכא לוא:

קצת על ענין שהותנה ביניהם. ולהרא"ש לא מהני משיכה על שעבוד הגוף.

דף ז'. התקדשי לי במנה והניח לה משכון עלי אינה מקודשת מנה אין כאן משכון אין כאן. ופירוש הרא"ש דמשכון לא מהני אלא בגדר ערבות, היינו, היכא דאיכא שעבוד הגוף והכא דלא נחתייב גופו לא מהני משכון. ולשיטת הגוף והכא דלא נחתייב דאם היה אומר וכי במשכון זה שעבוד מנה, דאז היה מהני לזכות שעבוד מנה, מ"מ לא מהני לקנין קדושין או מכירה, משום דאין נתינת שעבוד מהני לעשות בו קנין מכירה או קדושין, משום דאגיד גבירה דלא חשוב כסך כה"ג, דאף שלאשה נחרבה זכות חדש אבל אצל המקדש לא נחסר עדיין שום דבר — עיין בחידושי הרשב"א לדף מ"ח — וכמו דלא מהני במקדש במלוה, דשם הוא להסד דאצל המוחל נחסר אבל אצל האשה לא נחרבה ובעינן שיהיה זה נהנה וזה חסר, ולהרא"ש מהני כה"ג אם היה נתון שטר התחייבות על מנה דטובר דגם בכה"ג חשבינן חסר, דגם זה חסר קצת, דאינו רוצה ליתן רק על דעת קדושין, וכמו דמציינן בחצר דלא קיימא לאגרא, דמבואר בשו"ע חו"מ, שאם אמר לו שלא ידור בחנם דחייב לשלם יעו"ש, ונלמד ענין זה מזה דאמרנן בב"ק דף כ"א הקדש שלא מדעת כהדיוט מדעת דמי, עיין בתוס' שם שפירשו משום דדעת שכינה איכא שלא יהנה אדם בלי מעילה, ובע"כ הטעם משום דחשבינן כה"ג לחסר, משום דכל שדעת הבעלים להקפיד בפירוש שלא יהנה אלא בשכר חשבינן כחסר, כ"כ הכא אף דבעצם הדבר נתינת זכות לחבירו אינו מחסר כלום אצל הנתן אבל אם אינו מחרצה אלא לקנין חשבינן לחסר, ולהרשב"א והרמב"ן שאני הכא דלא היה ענין זה מעולם אצל הנתן, וכן פליגי לענין זכות שעבוד דלהרא"ש לא מהני אף אם היה אומר זכה במשכון שעבוד מנה ולהרמב"ן מהני.

ונוטענ"ד דאין לפרש כמו שכתב בקצוה"ח ונשנו דבריו בספר אבני מילואים סימן כ"ט סק"ל, דלשיטתם אפשר להיות שעבוד נכסים בלי שעבוד הגוף, דלכו"ע לא מהני שעבוד נכסים בלי שעבוד הגוף, רק דסברי דמשיכת המשכון הוא מעשה קנין לשעבוד הגוף, דענין שעבוד הגוף הוא שיהיה לו זכות בגופו של המשתעבד לזכות בנכסיו כפי הסכום שנתחייב, ובאפוקי מקורש היה הזכות בגוף המתחייב רק לענין זה שיטול מנכסיו רק חפץ זה ולא מאחר, דלא כמו שהחליט בספר קצוה"ח דהיכא דליכא חרוב בכלל לייכא שעבוד הגוף ואכמ"ל. ומש"ה י"ל דכמו שמצינו בשוטר תמור סתם מהני משיכת התמור גם שיתחייב המשיכר תמור אחר, מכל שכן שיהני משיכת המשכון זה כאפוקי מקורש שיוכה גם בשעבוד הגוף לענין חפץ זה, דמעשה קנין נגמר במעשה שהצמידו חז"ל שיהיה זה המעשה מוכיח

<u>הרמב"ן</u>	<u>הרא"ש</u>	
משכון יכול להקנות חוב.	משכון לא יכול להקנות חוב.	משכון יכול לשעבד
אחרי מועד הפירעון – לקידושי אישה לפני מועד הפירעון – לשמיטה ויתומים.	גם טרם מועד הפירעון ובתנאי שהמשכון ניתן לאחר הלוואה נ"מ לקידושי אישה, שמיטה וחמץ.	שיטת ר' יצחק - הבעלות
בענייני אבה"ע – בשני המקרים יש חוב ממשי ומשכון ממשי, אלא שהחוב בסוגייתנו הוא כמו 'מילוה' והחוב ב'משכון דאחרים' הוא מוחשי ואפשר לקדש בו.	בענייני חו"מ – האם היה כאן חוב ממשי שמאפשר לייצר משכון – הקידושים במשכון.	ההבדל בין סוגייתנו ל'משכון דאחרים'

סיכום מח' הרא"ש

– הרמב"ן